

Namn: Pete J Dawson

Ålder: 47

Yrke: Redaktionschef för livsstilsektionen på tidningen TIME

Familj: Nej

Äter: Allt

Dricker: Whisky och soda

När bestämde du dig för att du ville bli journalist?

Ah, det var någon gång i mitten på sextiotalet, eller lite senare kanske, du vet med musiken och allt det där. Hade ju hört om grabbarna som hängde med rockbanden och skrev för Rolling Stone... Lester Bangs du vet, fan han var ju bara femton eller nåt, det tyckte man va jävligt coolt. Jag känner ju honom nu vettu. Sa till mig själv då att, kan de så kan du Pete J. Dawson, tro fan det. Men sen hängde man ju med de killarna en del. Hunter... känner honom rätt bra (Hunter S Thompson, reds. anm.) Skulle hängt med på Fear and Loathing men sumpade det. Fick nåt annat att göra, men den jäveln ville ha med mig. Näe, så att... man fattade liksom grejen mer på den tiden. Så jag sa ju det till dem, Playboykillarna, att här har ni en kille som skriver jävligt bra, så jag fick ju glida med där en sväng. Kolla lite fester och sån skit. Det var helt annorlunda då, på den gamla goda tiden. Folk brydde sig inte lika mycket om all skit, tog det lugnt... tog det lugnt du vet.

Så du fick alltså jobb på Playboy vid femton års ålder?

Nej fan, jag frilansade. Skrev ihop några rader då och då. Höll på så i några år. Sjuttitre tror jag att jag fick jobb, eller sjuttifyra, fan vet. Då var det inte så jävla noga va, man tog det lugnt. Fick ju vara med om det mesta, haha... fan du vet, hängde ju med Dennis Hopper under inspelningen av Easy Rider. Kul kille, känner ju honom rätt bra nu, bor i nån jävla plåtbunker. Kul kille, verkligen. Skrev ihop en jävla artikel om honom då, men då var han inte känd vettu, så inte en fan ville ha den artikeln. Nä, man har ju vart med om det mesta. Det var ju då det hände.

Det var musik- och festreportage som gällde?

Typ... nä fan, allt. All jävla skit som hände skrev man om. Rodeos, konstgrejer, etnoskit och annat sånt. Den tiden skapade en generation va, en ny människa. Där lite syra inte dödade en, man kunde hänga med och se allt. Ta det lugnt du vet. Vafan, snackade med Jack, (Nicholson, reds. anm.) då och han sa det att, vafan slut ögonen och se världen. Det var under Easy Rider, ett jävligt schysst reportage ska du veta. Peter Fonda var sur som fan, sa inte ett skit. Han hatade allt till en början. Men sen blev han lugn, snacka lite med mig. Sa det att fan du är OK, sånt betydde mycket då... stora tider, stora män.

På det sättet förflöt sjuttiotalet?

Typ. Fick inte alltid så mycket skrivet, men man blev ändå ett namn va... fick lira runt med de stora grabbarna, fick ett rykte. P J Rourke sa ju det att, fan Pete, om alla skrev som du då jävlar. Den fan skrev ju sin Tahitigrej långt senare, det jävla Tahitireportaget. Tog min plats, jag hade precis gjort färdigt mitt livs reportage, "Åttiotalets Amerika, skiten som blev", men det vill ingen ha då. Undrar vad fan folk skulle betala för det nu. Nä, man visste ju vad man höll på med då, allt kom som det kom. En lägre ribba på läget... gångavstånd liksom.

När du långt senare fick jobb som redaktionschef för livsstilssektionen på TIME, kändes det då inte som ett så att säga klassförräderi?

Jamen va fan, man måste ju leva. Och jag menar, ett sämre jobb kan man ju ha. Mina erfarenheter och kontakter är unika i de här sammanhangen, fan, behöver de snacka med nån av höjdarlirarna så grejar jag det. Man har ju liksom det i bakhuvudet, i fingrarna, i ryggmärgen så att säga.

Säger de, kom igen vi kollar in hur Dennis Hopper har det nuförtiden, så ringer jag bara och fixar det, kontakterna räknas i den här branschen. Sen fan, att spåra upp trenderna är ju ingenting när man sett all skit komma och gå, hajar du? Allt har jag sett, passera liksom revy på livets scen. Haha, djupt värre, men så är det fan. Ingen säger att Pete, han är borta. Jag är fortfarande här killar och jag var där då... och jag har det i skallen, i ett lager där allt räknas, minsta rispåse va, hänger du med?

För att återgå till nuet, du har ett stort reportage på gång?

Ja, ett projekt jag funderat på länge som jag nu fått resurser och folk till att göra. Jag kallar det 'Jakten på det glömda Amerika'. En resa mot de stater jag kände när det begav sig. Tillbaka till den sköna, stenade, flytande tidsåldern jag fick uppleva. Finns den kvar, liksom bakom kulisserna? Bland rullande buskar och bensinstationer i öknen va, jag vet att spillrorna ibland samlas och liksom kan hittas, hajar du. Nu snackar jag inte om att finna de sunda amerikanska värderingarna eller moralen men att hitta känslan, själen bakom fasaden va. Peta ihop allt till den sammanhängande förlorade länken i det här landet. Efter bomben liksom... gräva ut det innersta från den befläckade jorden, hajar du. En jävligt stor grej, blodsbundet liksom.

Och du kommer ta med dig tre till från TIME, vilka är det?

Det är Jake Wilson, en rätt färsk kille. Alla är färska i och för sig, men det är tanken. Hursomhelst har han något stort inom sig, i hans inre finns det här jag letar efter va. Ökensand rullar i den grabbens ådror, ökensand snackar jag om, dammet som formade västern liksom. Averell Soedergran, en typisk stadskille. I honom vrålar New Yorks gator fram, det skall bli kul att se hur han fixar det här. Men han är jävligt bra på det han gör, han har en trendnäsa som inte är av denna världen. Han är prärievargen här va, öron och nos på helspänn. Sen är det Mike Nachman, en rätt svår kille. Han vill väl egentligen skriva svarta satirer men han hamnade med oss. Han blir kontrasten, mannen i svart. Johnny Cash typ... haha. Nä det är ett bra gäng, jag vill att de skall uppleva det jag gjorde, det som formade mig.

Då får jag önska lycka till och se fram emot ett strålande reportage.

Det gör du rätt i grabben, vänta och se. Det här reportaget blir ett sladdspår i nationens sandiga hjärta.

Reportaget

Såhär skall det alltså gå till; vi kommer köra bil, som vi hyr på Billy-Bobs biluthyrning tio mil utanför Silver City i New Mexico, dit tar vi en taxi. Sen åker vi därifrån via Langtry i Texas, över Pecos och till slutstation Austin där vi lämnar bilen till Billy-Bobs brorsa John, varifrån vi flyger hem igen. På vägen skall vi göra intervjuer och deltagarobservationer vid fik, bensinstationer, drive in biografer och dylikt.. De vi väljer att intervjua skall vara i grupper om minst tre personer, samt spegla nationen. Vi gör intervjuerna en och en. Så att alla inte babblar i mun på varandra. Okej, det var väl allt. Ja, typ.

Packning

Tre par kalsonger

Tre par strumpor

500 gram hasch

Åtta trippar LSD

Lite amfetamin

Tre flaskor whiskey

Tre flaskor vodka

Bandspelare

Kamera

Din introscen

Du har gått på syra i två dagar. Du är på gatan och någon pratar med dig. Du förstår inte vad de säger.

Din introreplik:

Duuuu, näe fan. Oj jävlar.

Jakes introscen

Du är Clifton, du och dina kompisar Jake, Bill och Charles sitter ute på Ellis Island och tittar på solnedgången. Ni har druckit lite öl och lyssnar på musik. Bättre än så här kan det knappast bli.

Averells introscen

Du är en full tjej runt de tjugo. Du och din kompis har träffat Leonardo di Caprio och har varit på nattklubb. Men nu blev han arg och vill gå.

Mikes introscen

Du är Roy, Sams pojkvän. Du, hon och eran väninna sitter på Kafé RAF och har just lyssnat till eran gemensamme vän Mikes poesiuppläsning. Den sög rätt hårt.